

POSTANOWIENIE

Dnia 5 kwietnia 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Bohdan Bieniek

w sprawie z powództwa K. F.
przeciwko P. P.
o odszkodowanie, zadośćuczynienie,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 5 kwietnia 2023 r.,
skargi kasacyjnej powoda od wyroku Sądu Okręgowego w Gdańsku
z dnia 6 października 2021 r., sygn. akt VII Pa 77/21,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 900
(dziewięćset) zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego
w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Gdańsku, wyrokiem z dnia 6 października 2021 r., zmienił wyrok Sądu Rejonowego w Kartuzach z dnia 27 maja 2021 r. i zasądził od P.P. na rzecz powoda K. F. kwotę 10.000 zł tytułem zadośćuczynienia z ustawowymi odsetkami od dnia 1 kwietnia 2014 r. do dnia 31 grudnia 2015 r. i dalszymi odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty oraz zasądził od P. P. na rzecz powoda K. F. kwotę 15.145,56 zł tytułem odszkodowania z ustawowymi odsetkami od kwoty 6.184,72 od dnia od dnia 1 kwietnia 2014 r. do dnia 31 grudnia 2015 r. i dalszymi odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty, z ustawowymi odsetkami od kwoty 8.960,84 od dnia 1 kwietnia 2014 r. do dnia 31 grudnia 2015 r. i dalszymi

odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty. W pozostałym zakresie apelację oddalił i orzekł o kosztach postępowania.

W sprawie ustalono, że w dniu 22 listopada 2012 r., podczas wykonywania pracy u pozwanego, K. F. uległ wypadkowi przy pracy. Powód otrzymał jednorazowe odszkodowanie z tytułu wypadku przy pracy w wysokości 3.520 zł. Stwierdzono u niego 5% długotrwały uszczerbek na zdrowiu w związku z tym zdarzeniem.

Sąd Okręgowy doszedł do przekonania, że Sąd Rejonowy w sposób prawidłowy przeprowadził postępowanie dowodowe, lecz dokonując oceny zgromadzonego materiału dowodnego dopuścił się znacznego naruszenia przepisów postępowania, to jest treści art. 233 § 1 k.p.c., przekraczając granice swobodnej oceny dowodów.

W ocenie Sądu Okręgowego, w zakresie ustalenia uszczerbku na zdrowiu powoda, spowodowanego wypadkiem przy pracy w dniu 22 listopada 2012 r., istotne okazały się opinia główna i uzupełniająca zespołu ds. opiniowania sądowo-lekarskiego działającego przy Okręgowej Izbie Lekarskiej w G., z których wynika, że proces leczenia K. F. zakończył się w 2016 r. wraz z przebytą i zakończoną rehabilitacją. Sąd Okręgowy, miarkując odpowiednią wysokość zadośćuczynienia, miał przy tym na uwadze wiek powoda, czas trwania i stopień intensywności cierpień fizycznych i psychicznych przy uwzględnieniu, że bezpośrednio po wypadku powód był operowany. Ponadto, w chwili obecnej, występujące u powoda ewentualne dolegliwości są nikłe, powód jest zdolny do pracy z przyczyn ortopedycznych, zresztą podjął pracę i założył własną działalność gospodarczą.

Sąd Okręgowy podkreślił, że powód przedstawił dowody poniesienia kosztów w związku z koniecznością podjęcia leczenia, w tym m.in. 467,85 zł na leki, 1.680,90 zł - koszty badań lekarskich, 2.000 zł - lekarze, 9.130 zł - tytułem rehabilitacji, jednak nie wykazał kwoty 6.977 zł za dojazdy do placówek medycznych. Sąd podkreślił, że koszty te nie były również konieczne, ponieważ powód miał możliwość podjęcia leczenia w placówkach medycznych znajdujących się bliżej jego miejsca zamieszkania, w tym również w placówkach prywatnych. Zdaniem Sądu, zasadna z tytułu dojazdów była jedynie kwota uznana przez pozwanego, to jest 1.867,56 zł.

Skargę kasacyjną wywiódł pełnomocnik powoda, zaskarżając wyrok Sądu Okręgowego w całości. We wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania wskazał na oczywistą zasadność (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.) w zakresie naruszenia art. 445 § 1 k.c. oraz 444 § 1 k.c.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Brak jest podstaw uzasadniających przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Skarga jest oczywiście uzasadniona, jeżeli zaskarżone nią orzeczenie zapadło wskutek oczywistego naruszenia prawa, zaś oczywiste naruszenie prawa powinno być rozumiane jako widoczna, bez potrzeby dokonywania pogłębionej analizy jurydycznej, sprzeczność wykładni lub stosowania prawa z jego brzmieniem albo powszechnie przyjętymi regułami interpretacji. Skarżący powinien wykazać kwalifikowaną postać naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego, widoczną *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawnej. Ma to być przy tym zasadność łatwo dostrzegalna już nawet przy pobieżnej lekturze skargi. Przesłanką przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie jest oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego, lecz sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia. Sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

W pierwszej kolejności należy przypomnieć, że zadośćuczynienie ma charakter świadczenia kompensacyjnego i aby mogło uchodzić za odpowiednie, jego wysokość musi być przede wszystkim adekwatną rekompensatą doznanej krzywdy. Przyznana stronie kwota w zaskarżonym wyroku nie jest symboliczna, ma bowiem niewątpliwie realną wartość ekonomiczną i realizuje także wskazania wynikające z przepisów prawa cywilnego (art. 445 § 1 k.c.), statuujących kwestie powołanej „odpowiedniości”. Krzywda ma charakter niemajątkowy i dotyczy w szczególności sfery psychiki danej osoby i jej przeżyć wewnętrznych. Nie może jednak służyć do jej ustalenia skrajny subiektywizm stopnia pokrzywdzenia. Taka

metoda ważenia krzywdy nie wynika z treści art. 445 § 1 i § 2 k.c. Charakter szkody niemajątkowej, jaką jest poczucie krzywdy, indywidualnie przecież odbieranej przez każdego człowieka, powoduje, że jest ona niewymierna. Stąd przyznanego zadośćuczynienia nie można traktować na zasadzie pełnej ekwiwalentności, którą charakteryzuje rekompensowanie szkody materialnej. „Odpowiedniość” kwoty zadośćuczynienia, o której stanowi art. 445 § 1 k.c. ma służyć złagodzeniu doznanej krzywdy, a jednocześnie nie powinna być źródłem wzbogacenia się (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 kwietnia 2022 r., I KA 16/21, LEX nr 3430878). Rozstrzygnięcie, co do wysokości zadośćuczynienia, Sąd Okręgowy oparł na art. 445 § 1 k.c., wskazując, że ustalenie wysokości zadośćuczynienia wymaga uwzględnienia wszystkich okoliczności istotnych do określenia rozmiaru doznanej krzywdy, takich jak wiek poszkodowanego, stopień cierpień fizycznych i psychicznych, ich intensywność i czas trwania, nieodwracalność następstw uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia (kalectwo, oszpecenie), rodzaj wykonywanej pracy, szanse na przyszłość, poczucie nieprzydatności społecznej, bezradność życiowa i inne czynniki podobnej natury. O oczywistej zasadności skargi kasacyjnej, kwestionującej wysokość przyznanej na podstawie art. 445 § 1 k.c. sumy pieniężnej, można zatem mówić wówczas, gdy w stanie faktycznym danej sprawy, skutek odstąpienia przez sąd drugiej instancji od ukształtowanej praktyki sądowej albo pominięcia istotnych kryteriów ustalania wysokości zadośćuczynienia lub też nieuwzględnienia wszystkich aspektów sprawy, wysokość ta jest rażąco zaniżona albo zawyżona w stopniu dostrzegalnym w sposób oczywisty. Żadna z wymienionych okoliczności nie miała miejsca w sprawie.

Również w odniesieniu do oczywistego naruszenia art. 444 § 1 k.c., skarżący w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania nie zdołał wykazać, aby naruszenie to miało walor naruszenia kwalifikowanego, widocznego na „pierwszy rzut oka”. Powód otrzymał odszkodowanie w wysokości 15.145,56 zł., nie wykazał natomiast kwoty 6.977 zł za dojazdy do placówek medycznych. Twierdzenia skarżącego w tym aspekcie stanowią jedynie polemikę z ustaleniami dowodowymi i oceną dowodów dokonaną przez Sąd Okręgowy, co zgodnie z art. 398⁹ § 3 k.p.c. uchyla się spod kontroli kasacyjnej, gdyż niedopuszczalna jest argumentacja skargi,

której podstawę stanowi zakwestionowanie ustaleń faktycznych i ocena materiału dowodowego sprawy.

Wobec powyższego należy przyjąć, że skarżący nie wykazał, by zaskarżone orzeczenie było dotknięte tego rodzaju kwalifikowaną wadą prawną, która mogłaby być uznana za elementarną lub oczywistą, a która by uzasadniała jego twierdzenie o oczywistej zasadności wniesionej skargi kasacyjnej.

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. O kosztach orzeczono w myśl art. 98 § 1 k.p.c. w związku z 398²¹ k.p.c.

[SOP]

[ał]